

Helgi Sallo - Estoniasse sisse

Helgi Sallo on Estonia teatrisse sisse kirjutatud nüüd juba pool sajandit. Kui ma sellest juttu tegin, ütles Helgi, et küsin temalt ka viiekümne aasta taguseid asju, kust ta enam mäletab.

Marvi Taggo

1964. aasta detsembris astus Helgi Sallo konkursi korras Estonia teatri kõrge kunstinõukogu ette. Harri Vasaral oli sel päeval vist sünnipäev, mäletab Helgi. Kuna eriharidust neil polnud, siis ooperikoori ta ei sobinud, aga ometi võeti ta teatri hinge kirja.

Tahe mängida on Helgi loomuses igihaljas. Mäng on tema elu osa. Estonia publik mäletab Sallot temperamentse operetinäitlejana, televaatajate suureks lemmikuks sai ta juba „Horoskoobi“ aegadel.

Mitu eripalgelist Helgit

„Nii kummaline kui see ka pole, kuid just televisioon ja „Horoskoop“ töid inimesed ka teatrisse ja tegid minust Sallo,“ tunnistab asjaosaline ise. Kui kasutada tänapäevast ütlemit, siis oli televisioon Sallo ja vaataja vaheline suhtekorraldaja.

Eesti rahva silmis ja südames on Helgi Sallo ka kui Alma Peterson Önne tänavalt. Almaga on vaataja teda lausa samastanud.

Rahvusoper Estonia teab ja tunneb aga hoopis näitejuht Helgi Sallot, kes istub pinge-

lises proovis lavastaja kõrval ja kui vaja, siis annab lauljatele abi ja hüva nõu. Kordaläinud etenduse puhul ka kiidab.

Helgi Sallot on ilmunud kaks raamatut, kus ta on rääkinud endast. „Ja ei kübetki rohkem,“ arvab Estonia teatri laulja, Helgi kolleeg Jaak Jõekallas. „Helgi on elus kuidagi tõtlik, tundub isegi okkalkaline, ka mitte eriti seltsiv. Tundub, et ta on elanud oma elu iseseisvalt, meestest sõltumata. Raamatu-Helgist saab pildi kui ühest toredast ja sõbralikust inimesest, kellest on saanud kogu rahva

lemmik, ja ometi tundub mulle, et see pole päris see.“ Aga kes on kunagi sattunud Von Krahli teatrisse Tšehhovi-Smedsi „Kajakat“ vaatama ja avastanud sealt Pjotr Nikolajevitš Sorini, Vana Baskini teatrist „Väljspoold hooaega“ tantsijanna Sally Anni või „Viimase sigari“ armunud abielunaise Anneli, on üllatusest õhanud ja küsinud: „Kas see on tõesti Sallo?“

Tütar: ema ei tee järeleandmisi

Näitleja Liina Vahtriku arvates pole tema ema Helgi Sal-

lo endale aastate jooksul lubanud mingeid järeleandmisi - ei elus, armastuses ega abielus.

Liina: „Armastus on ema jaoks religioon - üks ja ainus. Teisiti ei oska ta elada. Kannatustega rikastatud elu on teda isegi nagu toitnud.“

Liina Vahtriku isa Uno Heinapuu oli Estonia teatri bariton, teatriinimene, kunstinimene ja elurõõmus mees. Hiljem töötas Heinapuu Tallinnfilmis toimetajana. Liina: „Ega minu ema igasugust jama oma hõlma alla ei võtaks.“

Tõnu Kilgas on Helgi Sallo

part
Önn
on sü
Tõnu
alati
ne tõ
„Reis
ma ja
lane,
nagi
Marc
karti
ja sin
gede
sülle,
viima
mu k
Kas
donna
ja su
kohe
kati n
„Kui
nult
ma, o
kaun
ja Es
vab H
„Aga
Oma
võin
opere
sioon
oman
donna
valise
keskn
meel
ära.“
Arvat
tants
koigig
la kui
mia, r
vahel
lähigi
„Näit
gia la
publik
elutuk

Estoniasse sisse kirjutatud

lemmik, ja ometi tundub mulle, et see pole päris see.“ Aga kes on kunagi sattunud Von Krahlite teatrisse Tšehhovi-Smedsi „Kajakat“ vaatama ja avastanud sealt Pjotr Nikolajevitš Sorini, Vana Baskini teatrist „Väljspoold hooaega“ tantsijanna Sally Anni või „Viimase sigari“ armunud abielunaise Anneli, on üllatusest õhanud ja küsinud: „Kas see on tõesti Sallo?“

Tütar: ema ei tee järeleandmisi

Näitleja Liina Vahtriku arvates pole tema ema Helgi Sal-

lo endale aastate jooksul lubanud mingeid järeleandmisi - ei elus, armastuses ega abielus.

Liina: „Armastus on ema jaoks religioon - üks ja ainus. Teisiti ei oska ta elada. Kannatustega rikastatud elu on teda isegi nagu toitnud.“

Liina Vahtriku isa Uno Heinapuu oli Estonia teatri bariiton, teatriinimene, kunstinimene ja elurõõmus mees. Hiljem töötas Heinapuu Tallinnfilmis toimetajana. Liina: „Ega minu ema igasugust jama oma hõlma alla ei võtaks.“

Tõnu Kilgas on Helgi Sallo

partneriks nii Estonias kui ka Örne tänaval. Nad mõlemad on sündinud Lövi tähtkujus. Tõnu arvates on nende vahel alati olnud salajane hingeline tõmme.

„Reisil ju õpid inimest tundma ja Helgi on tore reisikaaslane,“ rääkis ta. „Käisime kunagi Örne tänaval rahvaga Marokos ja Itaalias. Itaalias kartis Helgi mägedesse sõita ja sinna tooli istuda, mis mägedesse viis. Tõmbasin ta sülele, Helgi ütles, et olgu see viimane kord, ja oli klõpsu mu kõrval.“

Kas Helgi Sallo on primaadonna tüüpi? Helgi Sallo önn ja suur vedamine oli see, et kohe, kui ta tööle võeti, hakati mängima muusikale.

„Kui ma oleksin jäänud ainult operetti subrette tegema, oleksin end tõenäoliselt kaunis ruttu ammendanud ja Estoniast ära läinud,“ arvab Helgi ise.

„Aga muusikal oli popp! Oma saba veidi kergitades võin öelda, et ma pole ka operetti mänginud traditsioonide järgi, vaid tegin omamoodi. Ma ei ole primaadonna tüüpi - kauni, aga tavalise hääle ja välimusega, keskmise isikupäraga. Mulle meeldib, et mu hääle tuntakse ära.“

Arvatakse, et teatris käib üks tants ja trall ja kõik käivad kõigiga. „Mis saab parem olla kui see särin, see biokeemia, mis laval kahe inimese vahel tekib ja kaugemale ei lähegi,“ leiab Helgi.

„Näitleja kasutab selle energia laval ära, et nakatada publikut. Kõik see kuulub elukutse juurde. Ei ole ju

mõeldav, et täna armastad laval ühte, homme teist.“

Örne tänaval Alma

Kuigi Helgi Sallo on olnud Pipi Pikksukk, krahvinna Mariza jne, räägitakse ikka, et Sallo on Örne tänaval Alma mis Alma. Mida Helgi sellest ise arvab, kas Alma on tema ise või keegi teine?

„Alma mängitab mind. See osa on nii hästi juba kirjutatud. Ma võin ka mõrtsukat või mõnda teist naist mängida, aga kui vahel Alma steene kõrvalt vaatan, tunduvad peapöörded, isegi intonatsioon hoopis minu ema moodi. Ma pole kunagi varem aru saanud, kui ema moodi mina olen, aga Alma on küll minu emaga sarnane. Almal ja minu emal on hea kodune kasvatus, vanuski on neil just kui sama. Ema oli suur puhtusearmastaja ja Alma nühib ka kogu aeg. Ema tahtis, et kõik asjad oleksid tema kontrolli all, Alma on samasugune, ajab igat niidiotsa taga.“

Kas Alma on kohustus, ülekohus või önn? „See on elukutse, vaataja probleem. Samas mind üllatab, et ka pubekad vaatavad „Örne“-seriaali, küsivad bussis autogrammi ja teevad oma vaimukat nalja. Balti jaama eluheidikud tervitavad. Aga veel rohkem pakuvad rõõmu need - olge te tervitatud! -, kes mäletavad mind teatritajast, 60-70ndatest ja paluvad käe peale autogrammi. Veel praegugi tuleb mõni tänaval vastu ja ütleb: Tere, Pipi! Kui tore see on!“